

ΣΚΩΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

△'

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

Ο πρώτο μων ἔργο, μιὰ θεατρικὴ φωτισσώς, παρέμενε ἀπό την παράδοσιν τοῦ «Γεφυριοῦ τῆς Ἀρτοῦ», διατηρήσας καὶ σε προηγουμένου σημειώσου μου, τὸ ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιαιτερο τείχος, χωρὶς νῦ πάνω καρπίν τροφαλάθεια να γάντιαζθῇ.¹ Ήδελα περώτα νά γίνω γνωστός, ώστε δταν πειν την πηγανα στὸ θέατρο μὲ τὰ κειδόγναφα ἐνὸς κανονιγιούς μων ἔργουν, νά μη μὲ ρωτάνε ποιός είμανται καὶ τί θέλουν. Εὐτυχώς στάθμα πολὺ τιχεζός καὶ ἔχειται μεγάλος λόγος για τὸ ἔργο μων αὐτοῦ. Αύτον τὸ χωράστων κατὰ μεγαλείτερο λόγο στὸν κ. Γεώργιον Πάπω τὸν ἔκειται τὴν ἐποχὴν ἔβγαλε τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηνῶν». «Ἐπώς τὸ ἔργο μων είλεξ μέσω ἀνθεκτόνων τόσο πολὺ γιατὶ τὸ πάστερνάς τους αὐτὸν νε πραγματικά, μά γιατὶ τότε ἔκανε φο-
ατού τοσιμέρο πολύεμο ἐναντίον τῶν μαλλάτων. Εγώ ἐπιδειγνύωτατα είχα αἰρεσθεῖ τὸ ποντόν Ψυχάρον καὶ ή γλώσσα μου ή-
ρα για πένα δημιουργη, γιατὶ ἄλλος τε θέμα να τὸ έργον είναι τὸ απαντόνε. Η δύσα-
μέτα σε χρωμάτες.

Βέβαια ἔνας δημοτικοτάτης συνγραφέας, ή μᾶλλον ἀπόλειτος, η συγγραφέας, γιατί σημειεῖα δεν υπάρχουν επιχειρήσεις πατέρων συγγραφέων της μηδηματικής, ένα παρόντας άτε στα μά κοκκινή του τὸ ιντογράφο τοῦ Σινάριον νά συντηγῇ, ἀναγκαστικά θά μετατρέποται καὶ καθαρεύονται, ἢν δέλτα νά είνει μέσον στην πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια, μά στην περισσότερο τὴ δοξή μου ἐξεινίστη τῆς ἑτογής, διό το
ἔργο ήταν σὲ λαϊκό περιβάλλον, μά φορά που ήταν
καὶ παρέμοιο ἀπό τὴ δημοτική παράδοση, ὥστε δι-
μηνέους φώνως μου κ. Γεώργιος Πώτης εἶχε κάθε
λογού νά γίνεται θηρίο καὶ νά ξεσπάστη ἐναντίον μου
στην ἐφραίμεωδα του.

“Οπως σας είπα, ήμουν τότε νεαρός άξιοματικός του Ναυτικού. Όταν επογκάρισε τον Ναυτικών διάδικτο βέβαια αντά καί με παρέπεμψη στον εἰσηγητή τον Ναυτοδικείον έπι η προσθετική της δημιουργίας μηκιάς. Το λιγότερο τότε φοβέρο και τρομερό που έβγαλε την ήθησα; Στό Γερού της Αργιτσιάς, μαζί με τό στοιχείο που έβγαζε τη νόχτα και φωναίρει: «Καί μη στοιχειώστε ανθρώπο, μη ξένο, μη διαστάτη, παρά τον Πρωτομάρτυρα την θρησκεία τη γυναικά...» έγινε πλούσια αντή τη σκηνή με τη φωνατζιά που και παροντιάζα τερρόφατο και καλλικαττάζοντας. Οι καλλικαττάρες πού, κατόπιν τη Νεοελληνική μυθολογία, μούσαντον τούς Σατύρους ήταν αρχαίοι μυσθολογικοί, δημιουροί είναι λάγνα στον κείμενο, κυνηγούσαν τις ώμωσες φερεύαδες καί μετατρεπόνταυσαν κάτιουν ἀνάλογη γλώσσα έλευθερεύαδες, πάντα διοις με ποιητική πιο χαράδια μορφή.

Θηματικά μάλιστα πώς έξετάστηκε για μάρτυρας και δι Κωνστή Παπαϊάνης και κατέθεσε, στην θηματική παλαιά πώς γιατί τόν συγγραφέα δεν άπλωνται, υπό μονό ασθεντική και άλλη άρχισαν νά καταδιώκονται τους συγγραφετές για προσβολή της δημοκρατίας ή θητείας, κανένας δεν αντίστηθε θά έμενε άκαπνοις-κτος. Καί ο Σαύκατος ή το Μολλέως έζούν μέσα στην έργα τους φράσεις, πων βέβαια ταρμένες χωριστά μπορούν νά ελευθεράζονται, μά μέσα στο σύντονο τον έχγου συμβάλλουν στην ποιητική του άρμονία.

Ο Βασιλεὺς Ἐπίτοπος τοῦ Ναυτοδικείου σημώνησε μὲ τὸν Εἰσηγητὴν καὶ πρότειναν τὴν ἀπαλλαγὴν μονί, μά εἰσαν πῶς πρέπει νὰ τιμωρηθῶν τοῦ λέχουτον πειθαρχῶν. Τὸ ἐντοργήμα τοῦ φέρεται καὶ νῦ μὲ τιμονήσων. Ἡ μόνθεστος εἶναι ἀπούσα τει-

Ἐκεὶ λοιπὸν ποὺ λαχαρόσια τὴν ἀγκάλια τῆς Μελταμένης, ὁ Ποσειδὼν μὲν κρατοῦσε αὐχμάλωτο καὶ δὲν μὲ δψιν να κάνω βῆμα. "Οργυα τὸ θάλασσα μὲ τὸν «Πτερών» καὶ μέσα στὸς τραύματος της σπλουγχνῶν την «Τρικάμια» τοῦ Σαίκαστρο. «Ηθων σταγμές παν ἀγωγιτεύθηκα. » Ήθέλα τὴν ἐλεύθερία μου. Επαλμόντος στὴν κοινή μου δινευρεύοντα θεατρικά παραστασίες. Εντυγχός διώνουσανά

στην ἐπιθέωροις τῆς Κυριακῆς. Σαν ὑπαρχος πον ἥμουνα, ἔφερε τὰ τεθύνεια καὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς καὶ μῶν τοῦ πρόμαχος καὶ νά παρελάσω τῷ πον Κυβερνήτου, πον καθόντας πίσω στὴν πορών. Μόλις ἔφτανα στὸ δῆμος τοῦ, ἔφερε τὰ κατεβάσιο τὸ επαλι μου για νά τὸν χαιρεψανα. Απότο μον ἀδεοε, νά σας πώ τὴν ἀλθεια, γατι είχε κάτι αὐτὸ. Ήσατο. Σάς βεβαίω πάρε ἔτασκα παν λακά τὸ φύλο μον. Μόνο Δούνις ὁ θηβαϊοὺς θύ μποροῦσε νά παξη καλάντερα ἀπὸ μένα, γιατὶ εἰν γνωστὸ πώς τον ἔτσον κατέβασι τέτων φύλοι, καθὼν λέει δηρασθή ὁ διοις, γιατὶ ἔγω τὸν έχω για καλάντερους.

Ἐσείναι ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν τὸν καλό μον γέιτο Λοιή τὸν ἀντάμωσα πολὺ Λόρδον. Εἴρημε πατέει μὲν ὡρὴ τῇ Μοίρᾳ τὸν στόλον γὰρ τούς ποώτους ἴτεπικεις ἀγώνες τοῦν ἔγιναν στὴ Λάροφον. Μᾶ αὐτὸν τὸ ταξεῖδι ἀξίζει νὰ τὸ δημητριά πλατύτερον, γιατὶ συνθέτεσαι μ' ἓν παραδόξον, πολὺν παραδόξον μά την διάβημα, γεγονός τοῦν βιον. "Οπαν ἔξαντινας ἀτ τὸν Πιεραμ, στὸ μέτρον μᾶς ἑπειδόπετρε διάλογο τὸ Επιτελείο τοῦ Βουδούνη τοῦ θυντηριού τὸν Σφραστικῶν. Τοὺς ίτιποντὸς ἀγώνας τῆς Λαρισίσης θὰ τοὺς παρακολουθήσουν όλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ τότε Διάδοχος Ἀρχιγάγος τεν Σφρατοῦ Κωνσταντίνου.

Μόλις ξεκίνησαμε από τὸν Πειραιά, μαρούτι τοῦ Ἐπατείλου τοῦ ἴντουργείου, μηδέ πρότειναν νὰ κάποιανε ἔνα ποκεράκι. Για νὰ μὴ τοὺς διαστρέψουμε, ἀφότου τοὺς φιλοξενοῦσα, παραδέξτηκα. "Οὐαὶ τῆγαντα μῶν, τὸ παχύνι δὲν ἄλλο. Ἔγω ἵζε μά ψοθεῖν τύχη. Εἰσαγόντες ποώγιας, γιατὶ οὐλές έχαναν, ἐπέκτις ἀπὸ μένα, καὶ γι' αὐτὸ δέν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ διασκόρπισε τὸ παχύνι. Είχα μαζεύσει μπροστά μου στίβα τὰ χοίματα. Ἐπήγιανα μὲ διὸ ἐτραύα γιὰ νὰ τοὺς δόσω λεπτά, ταχαρά ποι ἡ τύχη μου κατανούσε σχάρδαλο καὶ είχα γύρισε μέσα στὸ στάτι μου ξένοις ἀνθρώπους... μά τι τὸ θέλεις, τὰ δύο ἑπτάρια δὲν ἀργούσσαν νὰ γίνουν τέσσερα καὶ δόστου μαζεύα μπροστά μου.

"Εξαφάνια δώμας με ειδοτοποίησε ο ἄπουροφτοικαμένος ναΐτης πάς πλησιάζεις στο λιμενό του Βόλου. "Επειδή νύ σημαδόθη νά πάτα επάνω στη γένεια γιά νά κάνουν την ἀγκυροβολία, μάτι φορά ποτι δέ όχρωμενοντής εἰχε ανθεῖσε σε μένα την κινθέντηρα τον πλούτον. Μά πάς νά φύγωνται άμετών, τον τούς ξεπαναν διά τα λεφτά; Είπα λοιπόν στο νάτην νά με ειδοτοπήστην πώρα που θά μπαίνω στο λιμάνι. Σε λίγα φτάνεις κατά πάλι ο νάτην, μά ἔγων διποτούν νά γίνονται διάφοροι λογαριασμοί ἀφροταφώ. "Οταν ήμων πειά στη γένεια, το πλούτο πουχωρώνθη μεσαί στο λιμάνι διλητώνων. Ἐρχάτησα μάεστος τη μηχανή γιά νά κόψω την ταχύτητα, μά καταβαθμίνεται πάλι κατά πάς τη πλούτο εἰχε ἀρκεύα δρόμο. Καί νά δῆς κιώνες πάς πρώτη φύγουσαίτε τόν Πλειαρά, μέ είχε φυνάξει ο ἀρχαιοποτοπολεύς τον στόλον και μον δέσκοεις ένα σχέδιον ἀγκυροβολίας σὲ δρασμού οπησιό, στην τομή διν διπτεύσεων τῶν φαναριών του λιμανιού. Μον είτε μάλιστα ἐπι λέξει τά έξης: «Πρόσθετο, γιατι έσν θά πᾶς πρώτος στο Βόλο μέ το Ἑπειρείο τον ὑπωρογον. Τὴν ἀλλα μέρα θά ἔρθουν τὰ ὄπλα πλοια τῆς ἐλαφρας; Μοίρας των ποτιώντων και ἔμεις με τη θωρητη Μοίρα, διάλογος δηλαγία ο στόλος με τὸ Ναυαροχό. Ἀπό την ἀγκυροβολία λούτων τῇ δική σου ἔξαρτατα ή ἀγκυροβολία λίουν που Στόλον, γιατι τά ὄπλα πλοια θά ἀγκυροβολίουντον σὲ δρασμούς ἀποτάσσεις ἀπό σένια και σὲ ἀρμονικό σχηματισμό. Θρόσθουν και ξένων στόλοι, λοιπόν κύπτασε, Χάρη, μή μας κάνεις φεύγεις λ

Είχα λοιπόν στό χέρι μου εκείνη τη στιγμή όλο τὸ γόντρο τοῦ Ἐλληνισμοῦ, γιατὶ έπρεπε νὰ δεῖξουμε στοὺς ξένους πῶς ἐμπάτει ἀλλήλοι· ἀπόγονοι τοῦ Μιαούλη! Μὰ ἐγὼ έκείνη τὴ στιγμὴ ἀνέβανα στὴ γέφυρα Καλιμενάς ἀπ' τὸ πάκειο καὶ πᾶς νὰ φαντασιά γιὰ νά τὰ διατεθών· Στά μάτια μου μπροστά κρέμεναν ἀκόμα τὰ χαρπά τῆς θράτωνας; "Αν λάθοις με μάτιστα ήτ' όντως πόσα ήσαν σύνθρονοι, δηλαδή ούτε φάσ, ούτε σάτος, κάτι στὴν ἀτμόσφαιρα μεταξὺ φθοράς καὶ αρρώστιας, ἡ οἵᾳ δηλαδὴ πού, δηλαδὴ έρουν όλοι οἱ νεανοί, δυσταλένταν κατεις νά ξεγορίσῃ τὰ ἀπτακείμενα στὴ θάλασσα, ή ἐπειγεῖσι οροι, ήταν πολλὰ δύσκολην. Είτα πούς σ' ξενά ἀξιωματικό νὰ διαπετύνῃ μὲ τὴν πούζιδα, Μὰ τὸ πλού ἀκόμα ἔτρεξε, πῶς νὰ κρατή ἀπόγονα δὲ δρόμοις τους;

Πηγαίναμε διωταχῆς πρὸς τὸ μουσάργο τοῦ λαμπανοῦ. Μέσα στὸ ἀμφιβόλο εκείνο φῶς δὲ ἀξιωματικός δυσταλέντων νὰ διαπετύνῃ καὶ σύγχρονα ἀκόμων τὴ φωνὴ τοῦ βούλστοι ποὺ ἀνέστησε ἀπ' τὸ βυθὸ τὴ βούλίδα, νά μον φωνάξῃ : «Δεξιόθιν βυθὸς τέσσεραφ, μὲ ἄνωλους λόγους τέσσερες δρυγίες! Πώον πάμε λοιπόν; Καθὼς τὸ πλού ἀκόμα ἔτρεξε, σὲ λίγο νά πέπτεις ξένη στὰ ρηχά, μὲν δὲν καθαλόλοντας τὸ μουσάργο, κι' δὲ ἀρχικυβερνήτης ἀπὸ πάσο ἀπὸ τὴν πούζη μον φάνα-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

*'H κυρία ντὲ Σαμπρὰν πρὸς τὸν
ιππότη ντὲ Μπουφφλέ.*

«Ποτέ, χρωστε μου, δεν σ' άγαγησαι τόσο δυστύχωρα, κι' όμως ποτέ δὲν ήσουν λιγώτερο ξεισις της αγάπης μου. Γιατί, δηλα μονάχα δέν με συνλαγμένα καθόλου, άλλα ούτε κι' η βλάπτη μου μέ βασανίζει ξες αιτίας σου σε συγκανεί. Έχει περάσει μή βρομαδιό πάντα που δεν έλαβα ειδοφέσις σου κι' αυτό με κάνει να ίντονερό σε άπτοετο βαθμό. Δέν ινταχεί τρέλα που να μη μου περνήσαι απ' το μπαλόνι. Βάζω στο νοῦ μου τίς ποτὲ άλλωστες ιπτομές για νά μπορέσου νά σέ απόστραφα. Τού κάνουν δυνος...» Αντί να σέ μησήσω, σε άγαπων όπωρα περισσότερο... Πέξ μου λοιπόν, με τι κατανήνετας προσαγωγικά και δέν μου άπαντα. Ποιείς μεν εώντες ή τόσο σπουδαίες ίντερεστες σου, ποι σ' ειδοποίουν νά μωρ γράψης και νά με συνιληφθείς; «Ω! δεν ξέρεις πόσο άντυπομάν νά μωρ άναγκειλης το γιαφούμ σου η τολμάχιστο νά μωρ δώσης καυμάτι σιμβούλη για νά κάμω ίντομαν;

*Κοντά του κάθε θάνατο μπορῶ νὰ υποφέρω
Μὰ μακριά του ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πειὰ ζωὴ..*

Οποις λέει κι ο Μύλτων στον «Απολεσθέντα του Παρθενίσο» σ' ένα μέρος δηναρίων μιλάει η Εένη για τὸν Ἀδάμ. Ναι, ή θέσι της προσωμάτως μας δεν ήταν καθόλου διαφορετική από τὴν δική μου. Βρήκαν μάλιστα επειγόνδυοια μεταξύν του πάθους της καὶ τοῦ δικού μου. Ή μόνη διαφορά είναι πώς ἔνω δὲν αγάπηστη πάσο αντή. Ο 'Άδαμ ήταν λιγάνιτος ἀξιολάρτευσις από σένα, ἀλλὰ ήθελε ν' ἀγαπᾷ καὶ λένε τοῦ εἰδούσα τον. Εσύ δὲν θα θυμάσεσθε για χώρι αυτού ποτε έναν παρθενίσο γεγαντόν ήδονες καὶ ἀπολαύσας; ἀφού δὲν μπορεῖς να θυμάσῃς υπέ τὴν πασικόρτεον διοιστοσανσι σου.

Δέν ξέρω τιν είναι ή ανάμνησις σου πού με κάπες να φτιώσω ένα ατέλειωτο θέλημα στις σελίδες του «Απολελευθέντος Παραδείσου». Άλλ' απ' τον καιρό πού πιλοξενώ την παλαιά μου παθαγωγή, τη γηραιά μής Μετύλερο, δέν κάνωντε τίποτε άλλο παρόν να διαβάζουμε στάχυο τοῦ Μίλτωνος. Ελεν γοητευόντη για τὸ ἐνδιάφερον τοῦ βλέπεται νὰ δείχνω πρὸς τὸν ποιητὴ αὐτόν, χωρὶς διώσ νὰ μαντεύῃ τὴν αἵτια. Καὶ καθὼς έχει μά πρωτοφανή καλώσονται καὶ τρεφερότατα για μένα, προσπαθεῖ να αναπληρώσῃ τις φιλολογικὲς μου ἔλλειψεις. Αναζητεῖ τὰ καλέστρα κομμάτια τοῦ Μίλτωνος καὶ μοῦ τὰ δεξηγεῖ μὲ μά αντίληψη καὶ μιά διαστοθησία τους καὶ τὰ σκοτεινότερα μέρη καὶ μοῦ γνωσθῶν δὲξ τὶς ὥμοιωφεις τοῦ θεαστοῦ μου έργου.

Κερδῶνο ἀφαντάστως περισσότερα ἀπὸ τὴν σημαντικοφυῆ τῆς μίας Μπόλεω, παρὰ ἀπὸ τὸ τυπεῖνα της, ἐνῶ ἐστὶ μόνη παιώνεις καὶ τὸ λιγύ που ἔχει. Ἀλλαγῆναι, καὶ ἐγώ δὲ δένθη γιατὶ σ' ἀγάπων. Ὡς ἀγάπη μου ὀφελεῖται χωρὶς ἀμφιβολία στὴν κατάσταση του θεραπευτοῦ που βαρύσσει τοὺς προπάτορές μας, εἰς ἀλίτια του γνωστού του θεαματημάτου. Ὁ ἑκατόν μιν εἰνὲ η μεγαλείτερη διντυχία μου καὶ ὅμως δὲν φαστρώ νά λυτρώσω ἀπὸ αὐτον. Δεν υπάρχει μαρφόνια που νυ μη μέ έκαιεις νά το δοκιμάσω, ἀπὸ καντάκι καὶ ἀπὸ μαρφόνια καὶ ώστέσσος σὲ προτιμώ ἀπὸ κανέ-

ζε : «Παντελή, μου φάνηκα πάσι τραβᾶς μὲ τὸν «Πτυεύδ» για καφές. Καὶ προγεμάτωκαν ήταν καλούσαι καὶ στὸ μοναχό φανώντων καθαρὰ τὰ τραπέζιά του, δύον οἱ Βαλιώτες ἔταψαν τοὺς καρέρους. Μέτροσσαν λιωτάν στὸν κίνδυνο, ἀφίνον στὴ ματάντα τὶς διαταγές τοῦ Δημοτικοῦ εἵλεσαν καὶ διάτασσον : «Πόντιον η δεξιά εἶ» Έπειτα ἀμέσως καὶ ἀνάποδα τὴ μηχανὴ καὶ ἐτοῖ κρατήθηκε τὸ πλοίο.

Τὴν ἄλλη μέρα μώλις ἐμπέσωσε δὲ Θεός, ἀνεβαίνω στή γέφυρα.
Ἔταν μὲν μέρα καθαρόποτα καὶ τὰ κύρια τῶν φαναρῶν ἔχονται
αἷμα θαυμάσια. Τὰ διοπτεύων καὶ τὰ τῆρα ἐκπλήξεων! Βροχόκαπατε στὸ
ἴδιο μέρος κατὰ τὸ σχέδιο ποὺ μοῦ εἰχε δώσει δὲ ἀργυρεποτολεὺς τού
τελούν. Ή σατανική, ή μᾶλλον θεική σύμπτωσις! Η τύχη τού πό-
τελούν. Εἶπαν όλη την πολιτεία.

Τὸ ἀπόγευμα ἤτασε καὶ ὁ Στόλος. 'Ο ἀρχιεποτολένις μ' ἐρώνατε και μου έβασα τὴν ἑδράσκειν του.' Επιτυχία μοναδική! Καὶ τότε σκεπτόμουνος: Θά ἔχω δαρέσ τέτοιες ἑπτηκίες καὶ στὸ θέατρο; Μα αὐτή ήταν μά καθηρώ σύμπτωση, ἐν παιγνιδὶ τῆς πλανήτρας αὐτῆς γόνθασ τὸν λέγεται Τύχη! Μὰ μήπος καὶ ἡ ἐπιτυχία στὸ θέατρο τί ἄλλο είνε;

ΣΤΟ ΠΡΟΦΕΞΕΣ: Τὰ Ε΄ μέρος

καλὸ καὶ ωραῖο ποὺ βρίσκεται στὸν κόσμο, ἀ-
κόμα κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἔαντό μου...»

* * *
*'H πριγκήπισσα Λουίζα - 'Αδελαΐς ντέ
Μπενουάτον - Κοντέ πρίς τῶν κ. Χ.*

ΠΙΤΟΝΙΑΝΤΟΝ - Αντρες προς τον κ.

Φθιέ μου, οι φόδων πού νοιδώμω και πού μοῦ κάνων συχνά τόσο καρό, συγχωνεύτηκαν τώρα σε μια μεγάλη διποτίσια πρόξ τόν εαυτό μου. 'Ακοντε με και πιστεύεις αυτό πού θα σου πο: Είμαστε ωλή και η καρδιά μου ξέσει ν' άγαπα. Τίποτ' άλλο δημός πέρα απ' αυτό! 'Εσείς έχετε πολύ πνεύμα, έγω καθόλου. Θά κατατηρήστε στό τέλος νιά μια βαθείης για την έπιμηλή άγαπή μου. Είμαστε έξι όλοι ωβέδα πώς μια γινανάκι πού ζυπά σ' άγριαν μένει σταθερότερη στην άγαπή της από έναν άντρα έφωτευμένο. 'Εσείς οι άντρες έχετε σύλληρη συναίσθια της δυνάμεως σας και της πετροχρήσας. Αγαπάτε πολύ την έπιμηλή είστε πλακανέων και σας είνει δυσκολώτερο να γεραδίζετε πας πας την δέσμην σας.

καφούσες σας παρα τη θελήσατε σας.
'Επειδή δώμα, φύλε μου, γεγνημάστε άθυναμες κ' έχουμε ανάγκη υποστροφής εως. Η ανατροφή μας δέν απότελε παρά στο νύ μαρτί κάμη να αισθανθούμε πώς είμαστε σκλήδες και πώς η είμαστε παντοτενίκα πάτω άτ' το ξυρό. Αντὴν η ίδια έντυπωντας ζωηρούς και με-γενιά παρα μέσον μας. Είμαστε πρωφοριμένες για τη στιλβωνά κ' έκεινος πον πάντα μαζί σαλβάδοντας ήγκαρδά μάς φαίνεται πολὺ υξαγωγής. Αναγκασμένες ν' αντιτάσσουμε άθικτωσα στις κλίσεις και στις επιθυμίες μας τις προβλήσεις και την κοινωνική ειδηπότητας, δεν έχουμε έλευθερό παρού μόνο τη αισθητήματα μάς, μάλιστα κ' αντώ είμαστε υπο-χρεομένες νά τα φιλαπάζουμε μέσον μας. "Όλα αυτά, φύλε μου, έχουν ως απότελεσμα να προσκολλώμεθα στον αντρα πολὺ δυνατά ή τον αλάρημα πολύ σταθερά.

“Ισος δικαιος να πατατάμε στα παρατάνω και να μην έχω δίκη.
Αν ελγήσται, ό αντιμετών μου έχει υπόχρεωση να μού το πατέρα
να προσπαθήσει να με στρώσει στη σκηνής σωστήρες. Ή θά είναι
δυν μετά τα μεσάντυτα και όταν με μαλλώστησε άν δεν σε καληγνύτισσο.
Χαίρε, φύλε μου! ”Ω, πόσο σε άγαπω, σ' αγαπώ αλλά τα βάθη της
καρδιάς μου! ...”

* * *

γι' αὐτό...»

$$H = \frac{3}{2} \sin^2(\theta) A^2 + \left(-B^2 + \frac{1}{2} \right)$$

Η αυτοκρατειρία Αιγαίνεινη⁹ Β προς τον
“Οταν άφοις αὐτῷ τὸ γράμμα, ἔννοιωθε ἐντύχια καὶ χαρὰ καὶ ἡ σκέψης μοι περνοῦντα τόσο γοητεύει ἀτὰ τὸ πον. πον δὲν ἤξεστι νίγνοντα. Τώρα διως δὲν είνει τὸ βού. Είμαι βιθουσέμενη μεστή στὴν θλύψια καὶ ἡ εντύχια μου ξεβι χαρεῖ. Εγέρται μάστισα στὴ σκηνή μας πεθάνων, γιατὶ έχασα για πάντα, ἐδῶ καὶ ὅχτα μέρες, τὸν καλύτερο μον φύω.

γος Λωζκού δεν υπαρχει πειά! Το διαμιστού μου, που μού ήταν από το σπίτι ειδυλλιόσιτο, μεταβλήθηκε τόσα φορά σ' ένα άδειον άντρο, μέσα στο διπόνι σφένομαι παρόμοια μὲ σταύ. Δεν μπορώ ν' αντικρύψω ανθρώπινο πρόσωπο, χωρὶς ν' αὐτόν με πάσσον οι λυγμοί, οι όποιοι μού κόδουν κ' αυτή τη μιλάνι. Δεν μπορώ ωντες να ληγμούθω, ούτε να φώνω. «Η ανάγνωση μὲ κονφάρε καὶ τὸ γράφμα μ' ἔξαντλε. Δεν ἔρω τι πέπονται ποτὲ μόνον ποτὲ ξένω εἶνε τοὺς πότε δέν ηντεῖσα τόσο δικιασμένη στὴ ζωὴ. «Ανοιξα πρό δλέγου τὸ συγτάφοι μον, βρέκα αὐτῷ τὸ ἀρχινομινον φύλλο τοῦ καρποῖν, τράβηξα καμπτοσες γραμμές, ἀλλοδέν μπορώ νά προχωρήσω πειά...»

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ἡ γυναικες στὴ γλῶσσα τους ἔχοντι μέλι καὶ στὴν καρδιά τους φαρμάκι.

— Ἡ γυναῖκες εἶνε τὰ μόνα πλάσματα ποὺ γνωφίζουν
νὰ δέχωνται, γιατὶ μποροῦν πάντα νὰ δίνουν.

— Στὸν ἔφωτα ἡ πεῖρα μοιάζει μὲ τὸ γιατρὸ ποὺ φτύνει στὸ τέλος τῆς δροφάστικης.